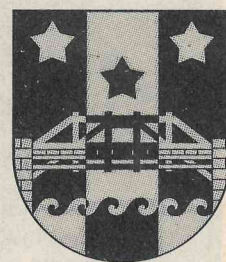

Mazsalacietis

«Liesmas» pielikums

2009. gada 25. februārī

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA

Vai jūs mēdzat kādreiz sarunāties ar sevi? Nē, nu ne jau gluži šīs nodarbes slimīgākajā izpausmē, bet tikai dažreiz – lietas skaidrībai. Lai kļūst vieglāk, vai arī, kad cita neviena apkārt nav, bet patiesībā tik ļoti vajadzētu.

Manam tēvam šajā sakarā ir burvīgs teiciens: «reizi pa reizei taču ir vērts aprunāties ar kādu prātīgu un gudru cilvēku», un patiesībā – spēja sarunāties ar sevi, dzīvniekiem, kas tev ir apkārt, priekšmetiem, mirdzošu rītu... tas ir kā balzams dvēselei un bieži vien – abpusēja bauda. Runāt, dot, uzsmaidīt tam, no kā tu nesagaidi atbildi – vismaz ne verbālu, ir aizraujoši, jo beidzot tev nevienam nepārtrauc, kā tas bieži gadās ar cilvēkveidīgu klausītāju. Nepārtrauc, bet klusējot uzklusa. Un piekrīt.

Tomēr arī atbilde no šķietamā klusētāja bieži vien ilgi nav jāgaida. Piemēram, suņa astes luncināšanā, sak' jā, es domāju tāpat, kaļa pievērtās acis un vaļā palaistajā murrājamā – murr, protams, tev tainība – vismaz tik ilgi, kamēr tu mani glāsti... Un brīdī, kad tu vasaras rītā paver durvis un priekā izsaucies:

– Labrīt, pasaule!

Tā patiešām tev atgavilē atpakaļ ar tādu pašu sparū:

– Labrīt, — sauc putni koku zaros. Labrīt! Sveic saule, pakāpdamās augstāk debesu jumā. Labrīt! Sauc rasa zālē un pirmā pamodusies bite.

Un tad tu, cilvēks, ej un klausies – jo vairāk spēj sadzirdēt šķietamajā klusumā, jo bagātāka top tava dvēsele.

Arī rakstot cilvēks sarunājas. Sarunājas, īpaši negaidot atbildi. Varbūt tāpēc bieži vien rakstīt ir vieglāk nekā runāt. Pasaulē ir tik daudz skribentu, vārsmotāju, ķēpātāju... jo papīra lapa panes visu. Rakstot varī sakārtot savas domas, sajūtas, apskatīties, kas no tā visa sanāks. Izrunāto nesaņemsi – vēsta sakāmvārds, bet rakstot vienmēr būs iespēja izdzēst, pārdomāt, rakstīt pa jaunam, ja vajadzīgs – arī ņemt savus vārdus atpakaļ.

Ateries, kad pirmoreiz rakstīji mīlestības vēstuli? Arī tad bija vienkāršāk rakstīt nekā runāt. Un sirdī neprātīgi kvēlošā sajūta ietērpās apdomīgos un prātīgos teikumos.

Varbūt tāpēc arī rakstītais vārds vienmēr ir bijis nozīmīgāks par vienkāršām tenkām, kas izrunātas aizlido pa vējam un saplok kā pērnā zāle zem tikko sniguša sniega? Tāpat kā ar atmiņām – ja tās nepieraksti, nefiksē kādā konkrētā attēlā, lietā, tās izplēn, vēlāk radot izbrīnu – vai tiešām tik daudz ir noticis, bet atmiņā palicis tik maz? Jo runāt jau ir viegli, bet savu esību izlikt uz lapas...

Tāpēc bieži vien gadās brīži, kad tavas domas klusē un priekšā rēgojas vien balta, neaprašīta lapa. Ko darīt?

Tad vieglāk ir apsēsties un aprunāties ar kādu gudru un prātīgu cilvēku.

ILZE MITĀNE

NOTIKUMI

28. februārī Skaņā kalna parkā *Mazsalacas apļi* un Valmieras rajona čempionāts distanču slēpošanā. Reģistrēšanās Mazsalacas vidusskolā no plkst.10.00, starts plkst.11.00

*****

7.martā Mazsalacas vidusskolā žetonu vakars Programmā:

- Žetonu pasniegšana
- IZRĀDE pēc Paula Putniņa lugas *Kāzas, kāzas* motīviem
- Balle, spēlē Hārdijs

Vizītē pie prezidenta

PIE PREZIDENTA. No kreisās: Elīze Brokāne, Elīna Jātniece, Alise Jātniece, Jānis Jātnieks, Kārlis Zatlers, Lilita Zatlere, Valdis Zatlere, Iveta Jātniece, Inese Bērziņa.

Mazsalacietis Alisi Jātnieci tuvāk iepazīm jau pagājušā gada nogalē, kad viņa ieguva pirmo vietu Vidzemē kā individuālā uzvarētāja laikraksta «Diena» rīkotajā konkursā deviņām klasēm.

Alise bija patīkami pārsteigta, kad viņa kopā ar ģimeni un draudzeni tika ielūgta uz apbalvošanu Rīgā, turklāt jau tā notikumiem pilnajā februāra dienā vieta bija paredzēta arī vizītei pie Valsts prezidenta Valda Zatlere un viņa kundzes Lilitas Zatlere.

Stāsta Alise:

– Biju domājusi, ka būs kāda parasta apbalvošana, bet paredzētā tikšanās ar prezidentu man bija liels pārsteigums.

Uz apbalvošanu ielūgto skolēnu bija ļoti daudz,

vairāk par simtu, jo bez četriem reģionu un Rīgas individuālajiem uzvarētājiem bija arī vairāki uzvarētāji klašu konkurencē.

Diena bija ļoti piepildīta. Vespirms bijām «Dienas» redakcijā, kur mums parādīja, kā strādā šajā laikrakstā. Tad sekoja ekskursija uz Saules akmens ēku. Uzbraucām arī pašā augšā – 25. stāvā, tikai diemžēl neko tā īsti nevarēja redzēt, jo tānī dienā bija migla. Tad devāmies pusdienās atpūtas kompleksā «Lido», kam sekoja vizīte pie prezidenta, un beigās notika konkursa uzvarētāju apbalvošana.

Alise uz Rīgu devās kopā ar ģimeni – mammu, tēti, māsu, draudzeni Elīzu un Mazsalacas vidusskolas direktori Inesi Bērziņu. Viņa gan atzīst, ka

Foto: Toms Kalniņš, Valsts prezidenta kanceleja.

patiesībā būtu gribējusi uz Rīgu līdz ņemt visas trīs savas labākās draudzenes, bet busiņā vienkārši neesot bijis tik daudz vietu. Arī ģimene esot bijusi ļoti iepriecināta par dienu Rīgā, īpaši mazā māšēle.

Vizītē pie Zatlere kunga jauniešiem bijusi iespēja uzdot arī jautājumus prezidentam. Esot jautāts daudz – par Valda Zatlere vaļaspriekiem bērniībā, viņa paša dzīvi un darbu. Alise piezīmēja, ka prezidents dzīvē šķīstis «ļoti garš un laipns».

Tomēr viens no dienas jaukākajiem mirkļiem bijusi apbalvošana, kur rādīts neliels video, kā arī mazliet pastāstīts par katru no uzvarētājiem – arī Alisi. Par teicamiem rezultātiem konkursā iegūts kausis, žurnāla «Ilustrētā Zinātne» gada abonents, kā arī goda raksts.

Lepojamies!

Valmieras rajona skatuves runas konkurss

II pakāpes diplomu saņēma Mazsalacas vidusskolas 5.A klases skolnieks MIKS JANČEVSKIS, 20.02. Miks piedalījās arī skatuves runas novada konkursā Cēsīs.

Rajona latviešu valodas olimpiāde

3. vieta 9. B klases audzēknei MARTAI LIZUMAI
3. vieta 12. A klases audzēknei ZANEI SIŅICINAI

Rajona ķīmijas olimpiāde

3. vieta 9. A klases audzēknei JUTAI KRASTIŅAI
3. vieta 12. A klases audzēknei KARĪNAI SILTĀNEI

Rajona vēstures olimpiāde

1. vieta 9. B klases audzēknei ALISEI JĀTNIECEI

Rajona bioloģijas olimpiāde

2. vieta un ielūgums piedalīties valsts olimpiādē
9. B klases audzēknei ALISEI JĀTNIECEI

Rajona olimpiāde kultūras vēsturē

Atzinība par veiksmīgu piedalīšanos 12. B klases audzēknei KRISTĪNEI ČUKUREI

Rajona vācu valodas olimpiāde

1. vieta 11. klases skolniekam PĒTERIM LĪDACIM, viņš piedalījās arī valsts olimpiādes pirmajā kārtā,
3. vieta Pētera brālim, 12. A klases audzēkņim MĀRTIŅAM LĪDACIM

Rajona olimpiāde biznesa ekonomiskajos pamatos

3. vieta 11. klases audzēkņim PĒTERIM JAUNALKSNIM

Katru gadu īpaši gatavojamies un ar nepacietību gaidām piedalīšanos gan matemātikas olimpiādes visās trīs kārtās, gan arī startu valsts atklātajā olimpiādē.

Rajona matemātikas olimpiāde

12. klašu grupā
1. vieta MĀRTIŅAM LĪDACIM
2. vieta KRISTĪNEI ČUKUREI
3. vieta ZANEI SIŅICINAI

11. klašu grupā

Atzinība PĒTERIM JAUNALKSNIM

9. klašu grupā

Atzinība MARTAI LIZUMAI

Rajona angļu valodas olimpiāde

Atzinība par veiksmīgu startu 8. B klases audzēkņei ANNAI ILZEI JANEVIČAI

Skolā jau deviņo gadu notiek konkurss «Skolas olimpietis», kurā mūsu skolēni pēc noteiktas sistēmas visa mācību gada garumā vāc punktus par piedalīšanos dažādos konkursos un mācību priekšmetu olimpiādēs visās trijās kārtās. Veiksmīgākie audzēkņi uz 2009. gada 19. februāri bija: 1. Alise Jātniece. 2. Mārtiņš Līdacis. 3. Pēteris Līdacis un Marta Lizuma.

Bet vēl vis ir priekšā – vizuālās mākslas olimpiāde, rezultātu skaitīšana matemātikas olimpiādē 5. – 8. klašu grupā, koru un deju kolektīvu skates, piedalīšanās ansambļu skatē, starti valsts olimpiādēs. Vēlēsim cīņas sparū, turēsim īkšķus un gaidīsim rezultātus!

VALDA SIŅICINA,

Mazsalacas vidusskolas direktores vietniece mācību darbā

Zeme rīb dancojot

Mazsalacas vidējās paaudzes deju kolektīvs «Skaņaiskalns».

21. februārī Mazsalacas kultūras centra grīda atkal dabūja trūkties, jo izturēt astoņu kolektīvu deju kolektīvu korpju un zābaku papēžus 24 dejās nav joka lieta!

Par labu tradīciju kļuvis pasākums, kad Mazsalacas kultūras centrs deju pedagoges Ilonas Miglas vadībā organizē vienu kārtīgu sadancošanu ar deju kolektīviem citos pagastos un pilsētās. Šis ir jau trešais gads.

Draudzīgi vienoties deju solī uz Mazsalacu bija sabraukuši jauniešu un vidējās paaudzes deju kolektīvi no Kauguru un Kocēnu pagastiem, Valmieras, Rencēniem un šogad pirmo reizi — arī no Straupes, pavisam kopā seši viesu kolektīvi un divi pašmāju — jauniešu deju kolektīvs «Velniņi» (vad. Ilona Migla) un vidējās paaudzes «Skaņaiskalns» (vad. Iveta Kļaviņa).

Šogad koncerta tēma gan par godu jau nosvinētajai Valentīna dienai, gan arī kā uzmuntrinājums, pavasari gaidot, protams, bija mīlestība un viss, kas saistīts ar un ap to: «Puisīt's, mani cerēdams...». Šo sajūtu nevarēja nesajust pat pēdējās rindās sēdošie, jo dejas, kas izpildītas ar dzirksti piesītiem un mirdzošām acīm, nespēj atstāt vienaldzīgu.

«Velniņi»

Stāsta Ilona Migla:

— Pēc Dziesmu un deju svētkiem jau domāju — nez kā nu būs, vai varēs savākt atkal visus deju kolektīvu kopā? Bet, gods kam gods, kolektīva sastāvs arī šogad praktiski nav mainījies.

Pašlaik jauniešu deju kolektīvs «Velniņi» cītīgi gatavojas skatei-koncertam, kas notiks 13. aprīlī. Skatei jāgatavo pēc izvēles divas dejas, un vienu no dejām esmu veidojusi pati — dzirdēju *foršu* «Iļģu» dziesmu un nospriedu — šo man vajag! Dziesma ir tāda lēna, mierīga, un es jau iztēlē redzu, kā viņi man izskatās, tautastērpos dejojot... jāsaka jau pašas par sevi piešķir svīnīgumu.

«Velniņu» kolektīvs ir unikāls ar to, ka gandrīz visi dejojotāji jau ir izauguši, studē vai strādā, un uz deju mēģinājumiem Mazsalacā mēro tālu ceļu — no Valmieras, Rīgas, Jelgavas, Ventpils... Vidēji kolektīvs tiekas trīs reizes mēnesī, un pa šo salīdzinājumā ir jāpaspēj sagatavot gan dejas, gan jātrenējas soļu tehnikā, un tas nemaz nav tik viegli!

dzinoši īso laiku ir jāpaspēj sagatavot gan dejas, gan jātrenējas soļu tehnikā, un tas nemaz nav tik viegli!

«Spārīte»

7.-9. klašu deju kolektīvs «Spārīte» Ilonas Miglas vadībā arī gatavojas skatei, kas paredzēta 1. aprīlī Valmieras kultūras centrā uz lielās skatuves. Tāpēc arī šis kolektīvs pašlaik piesīpē un nogludina jau iemācītos deju soļus, lai skatē varētu startēt godam. Kolektīvs ir audzis gan skaitliski — šogad kolektīvā ir jau astoņi pāri, gan arī vecumā ziņā, un nākamgad jau startēs kā vidusskolēni. Repertuārs vidusskolu grupām ir mazliet piņķerīgs, tāpēc «Spārīte» jau šogad pamazām apgūst tos soļus, kas paredzēti nākamā gada dejām.

— Jauniešiem patīk! Tagad jau viņiem ir tas īstais vecums, kad sākas visādas patīkšanas un citas -šanas, ko dejā var lieliski izteikt, — smaidot stāsta Ilona. — Tā kā 2010. gadā ir paredzēti skolēnu Dziesmu un deju svētki, tad jātrenējas pavisam nopietni, jo deju kolektīvu Latvijā ir daudz, arī līmenis ir augsts, bet uz svētkiem mēs noteikti tiksim, jo viņi ir lieli malači!-

Vienmēr kustībā

Tomēr tā jau nebūtu Ilona, ja viņa neizdomātu ko jaunu. Tā, līdzīgi jau notikušajai jauniešu un vidējo deju kolektīvu sadancošanai, martā Mazsalacā pirmo reizi iecerēts kopīgs pasākums arī skolēnu kolektīviem.

Ilona stāsta, ka joprojām visa viņas dzīve ir atdota dejai un ik diena paejot spraigā kustībā. Piedevām pie diviem Mazsalacas kolektīviem un viena Kocēnu pagastā, pašas deju kolektīvā «Gauja» šogad viņa pirmos dejas soļus un kustības māca arī Valmieras SOS ciemata bērniem vecumā no 1. līdz 5. klasei.

— Viņi ir ļoti jauki, *superīgi* un *forši* bērni, arī ļoti progresīvi. Pagaidām gan vēl nekur skatēs nestartējam, bet esam bijuši ciemos uz pirmo sadancošanos, un pozitīva izaugsme pie viņiem jau ir redzama. Darba un slodzes pietiek, bet tas nemaz nav slikti, — smaidot saka Ilona Migla.

Budžets nogriezts gandrīz visur

Februāra sākumā Mazsalacas pilsētas dome pieņēma 2009. gada budžetu, kas, kā arī bija sagaidāms, neizskatās sevišķi daudzsoļošs.

Pagājušā gada domes budžets bija plānots nepilnu divu miljonu latu apjomā, izpildīts — nedaudz mazāk, un atlikums sastādīja 111125,29 latus. Šī gada budžets plānots aptuveni par 40% mazāks nekā pagājušajā gadā — 1146362 latu.

O. Beķeris:

— Budžeta ieņēmumu daļa pagājušajā gadā *uzlēca* tik liela ūdens un kanalizācijas projekta kredīta dēļ — šim nolīkam aizņēmāmies 300 000 latu. Taču šogad vislielāko budžeta samazinājumu, protams, veido ar likumu noteiktās valsts prasības samazināt algas par 15% un budžetu par 25% visām iestādēm. Izņēmums šogad ir sociālā sfēra, kurā nauda mazliet pat lielāka salīdzinājumā ar pagājušo gadu (attieciņi no Ls 36837 uz Ls 39054). Tiesa gan, budžeta pieaugumu nodrošina pabalsti, kas 90% ir iezīmēti un ar likumu noteikti.

Tie ir — maksa par slimnīcas gultas vietām, ģimenes iztikas minimums, Mazsalacas pilsētas domes lēmums par atlikušo 15% apmaksāšanu pirmklasnieku brīvpusdienām pie summas, kuru nodrošina valsts, brīvpusdienas bērniem no maznodrošinātām ģimenēm, kā arī savstarpējie norēķini par mazsalaciešiem, kas atrodas pansionātos citās pilsētās.

Pārējām sfērām 2009. gadā diemžēl atvēlēts mazāk nekā pagājušajā gadā.

Salīdzinoši stipri mazāks budžets šogad atvēlēts kultūrai un sadzīves tradīcijām. Tas tikai nozīmē, ka mazsalaciešiem vairāk nāksies novērtēt tos pasākumus, kas pie mums notiks.

Visgrūtāk naudu atrast bija pirmsskolas izglī-

tības iestādei, jo, kā zināms, šīs iestādes uzturēšana šogad gulstas tikai uz domes pleciem. Tomēr, lai arī cik smagi būtu bijis atrast līdzekļus, tas tika izdarīts, un arī politiski lēmām, ka pirmsskolas izglītības iestādei jātiec saglabātai ar visiem noteikumiem, normām un darbiniekiem.

Grūti gāja arī Mazsalacas vidusskolai, bet beigās tomēr viņi atrada savā budžetā šos -25%, kā arī algas fonda samazinājumu. Pozitīvi ir tas, ka šogad visas četras perspektīvā novada pašvaldības vienotās par saistītu savstarpējo norēķinu par skolēnu. Tomēr Pasaules bankas kredīta dēļ Mazsalacas domei par skolēnu vienlīga sanāks maksāt vairāk, jo šis aizņēmums attiecas tikai uz pilsētu.

Aptuveni uz pusi samazināts ir arī speciālais budžets, kurā ietilpst autoceļu uzturēšana un dabas resursu nodoklis. Tomēr, tā kā ceļu seguma remonts un ceļu uzturēšana ziemā diemžēl lētāka nekļūs, arī šo samazinājumu ikviens iedzīvotājs izjutīs samērā tieši, jo, samazinoties budžetam, arī iespēju kaisīt ceļus un labot bedres paliks mazāk.

Tomēr labā ziņa ir tā, ka par spīti samazinātajam budžetam ūdenssaimniecības projekts visdrīzāk virzīsies uz priekšu. 4. martā jautājums tiks skatīts Pašvaldību aizņēmumu un galvojumu kontroles un pārraudzības padomē, kur lems, vai atļaut Mazsalacas domei un Skaņkalnes pagasta padomei sniegt galvojumu SIA «Banga KPU» aizņēmumam Valsts kasē. Ja šis lēmums būs pozitīvs un nauda tiks piešķirta, darbi pie projekta turpināsies.

Bērnodārzs pastāvēs

Jaunā gada pirmajās dienās valsts ikvienu pašvaldību nepatīkami pārsteidza, paziņojot, ka no pirmsskolas izglītības iestāžu pastāvēšana gulsies vienīgi uz pašvaldības pleciem.

Tas, protams, radīja milzīgu satraukumu ne tikai pašas iestādes darbinieku un bērnu vecāku vidū, par bērnodārza likteni īkšķus turēja ikviens mazsalacietis.

Spraigu diskusiju, rēķināšanas un skaitļošanas rezultātā dome kopīgi ar bērnodārza vadītāju Valdu Pēkšēnu jau tā noīsinātajā pilsētas budžetā tomēr spēja atrast nepieciešamos līdzekļus, kā rezultātā mazsalacieši var atviegloti uzelpot — bērnodārzs pastāvēs arī 2009. gadā.

Lai bērnodārza pastāvēšana būtu iespējama, darbiniekiem nācās atteikties no kvalitātes piemaksas. Tehniskajiem darbiniekiem alga tika samazināta par 15%, bet iestādes vadītājam bija jāatsakās no aptuveni 20% līdzšinējās algas apmēra.

Izdevīgākā pozīcijā ir divi pedagogi 5 — 6 gadīgo apmācībā, jo viņiem darba algas saskaņā ar

MK noteikumiem turpina izmaksāt no Izglītības un zinātnes ministrijas.

Ir arī labā ziņa — iepriekš kā viens no naudas ekonomijas variantiem tika paredzēts mēnesi ilgs bezalgas atvaļinājums jūnijā, tomēr šādu lēmumu nenācās pieņemt, jo domei atradās iespēja daļu no līdzekļiem novirzīt bērnodārzam. Līdz ar to kārtība saglabājas vecā — pirmsskolas izglītības iestāde būs slēgta tikai jūlijā un augustā.

Arī dažādi mācību darbam paredzētie materiāli vēl ir ietaupījušies no aizvadītajiem gadiem, rotallietas iegūtas no draugiem ārzemēs, bet pārējo darbam nepieciešamo lietu iegāde samazināta līdz minimumam.

Pirmsskolas izglītības iestādes vadītāja Valda Pēkšēna atzīst, ka pagaidām viss bērnodārzā funkcionējot normāli — algas tiek izmaksātas, bērni dārziņā tiek apmācīti un apgūst jaunas iemaņas. Tomēr ar drošu un mierīgu skatu nākotnē vēl gluži neesot pamata raudzīties, jo vasarā taču gaidāma pagastu apvienošanās, kas var nest visdažādākos pārsteigumus arī pirmsskolas izglītības iestādei.

«MAZSALACIETIS» JAUTĀ

Kas jūs visvairāk uztrauc ekonomiskās krīzes laikā, dzīvojot Mazsalacā?

Jānis:

— Pie šīs valdības jau vispār visu tikai likvidē. Pie mums Mazsalacā to pašu bērnodārzu gatavojās gandrīz likvidēt, baidos arī par aprūpes centru, — vai pastāvēs. Vēl arī nav pabeigta ūdensvada un kanalizācijas sistēmas izveide — vai tas viss vēl tiks turpināts, arī nav zināms. Domāju, ka gan jau arī būs veikali, kas krīzes dēļ aizies. Tagad vēl ir tikai visa sākums.

Zaiga:

— Mani jau sen uztrauc tas, kāda Mazsalacā ir autobusa pietura un sabiedriskā tualete. Tas gan nav saistīts ar krīzi, bet drīzāk ar domi. Pārējais mani kā pensionāri sevišķi neuztrauc. Pensiņu vēl saņem, un, ja vēl var piepelnīties — ar oģām un šo un to, tad iztik var.

Vija:

— Mani visvairāk uztrauc privāto māju ietves, pa kurām nevar pāriet, jo tās ir vienā ledū. Pagājušajā gadā uztaisīja jaunu trotuāru, bet ko tas dod, ja tur nav tīrīts, ir ledus un sniegs un uz priekšu netiek? Citādi — cik maciņā naudas, ar to ir jāiztik. Daudz pakalpojumu sniedz bibliotēka, sarežģītāk ir, ja kaut ko vajag no ZETiem. Agrāk varēja tepat uz Rūjienu pazvanīt, bet tagad šī kantora tur vairs nav, un tas rada problēmas. Protams, tas nav bieži, bet gadās. Viss pārējais liekas puslīdz labi.

Sandra:

— Uztrauc viss. Darba nav, naudas nav, grūti! Mazsalacā tiem, kam ir darbs, tiem jau labi, bet, kad darba nav, izdzīvot ir sarežģīti.

Aizmirsties lasot jeb aizvadītais gads Mazsalacas pilsētas bibliotēkā

Mazsalacas pilsētas bibliotēkas vadītāja Zane Berga (no kreisās) un bērnu nodaļas bibliotekāre Liene Apsīte, mazāko lasītāju brīnumpasauli izrādot.

Ir sācies jauns gads — ar politiskām kaislībām, piketu Doma laukumā, zemnieku protestu akcijām un valdības skaudrajiem lēmumiem — optimizēt, samazināt, sadārdzināt, kas rada nedrošības sajūtu par rītdienu. Tomēr tas arī liek meklēt kādu gaismas stariņu, pie kura turēties šajā ne tik vieglajā laikā, un, izvērtējot prioritātes, atgriezties pie sen pārbaudītām vērtībām, izbrīvojot laiku ieklausīties sevī, savās sajūtās, domās un vēlmēs. Daudziem mazsalaciešiem viens no pieturas punktiem viņu ikdienas gaitās, steigā, raizēs un priekos ir bibliotēka, kurā var atrast ilgi gaidīto un iekāroto grāmatu, izlasīt iemīļotāko žurnālu, uzrakstīt e-pastu vai pasēfot internetā. Kāds tad bijis mūsu kopīgi aizvadītais gads?

2008. gads skaitļos

Bibliotēka 2008. gadu beidz ar 21236 ek-

semplāru lielu fondu. Izsniegums — 26493 eksemplāri, no tiem daiļliteratūra 11256, nozaru literatūra 3431, preses izsniegums 7873, krievu valodā 302 eksemplāri. Par pašvaldības līdzekļiem bibliotēka iegādājusies 452 grāmatas par summu 2288,00 LVL.

Savukārt projektos iegūto un lasītāju dāvināto grāmatu skaits ir 233 grāmatas par summu 939,00 LVL. Paldies jums! Preses iegādei, ņemot vērā lasītāju pieprasījumu, no pašvaldības līdzekļiem atvēlēti 1300,00 LVL.

Vēl skaitļi: fonda apgrozība 1,3 reizes, apmeklējums 11646 reizes. Vidēji katrs bibliotēkas lasītājs gadā bibliotēku apmeklēja 12 reizi.

2008. gadā bibliotēkā reģistrēti 973 lasītāji, no tiem 284 bērni un jaunieši līdz 18 gadiem.

Salīdzinot ar 2007. gada rādītājiem, redzams, ka par 515 palielinājies apmeklējumu

skaitis, par 28 samazinājies reģistrēto bibliotēkas apmeklētāju skaits un par 10028 vienībām samazinājies izsniegums, jo strauji ir pieaudzis to cilvēku skaits, kuri apmeklē bibliotēku tikai tāpēc, lai izmantotu datorus un internetu. 2008. gadā reģistrēti 206 bibliotēkas apmeklētāji, kuri nāk uz bibliotēku tikai tāpēc, lai izmantotu datorus un internetu.

Lasītāju skaita samazināšanos jau vairākus gadus pēc kārtas ietekmē vairāki faktori. Pieaug uz ārzemēm izbraukušo strādājošo skaits; palielinās mirstība, un viena daļa lasītāju ir tieši vecākā gadagājuma cilvēki; darba vietu trūkuma dēļ ievērojami samazinās darbaspējīgo iedzīvotāju, kā arī ģimeņu ar bērniem skaits pilsētā un tai blakus esošajos pagastos, jo cilvēki brauc strādāt uz Valmieru, Rīgu un citām vietām, kur var atrast darbu, bet vēlāk ar ģimeni pārceļas dzīvot tuvāk savai darba vietai. Jaunieši pēc 9. un 12. klases vai augstskolas beigšanas neatgriežas, un, ja arī viņi to vēlētos, šeit viņiem nav brīvu un piemērotu darba vietu.

Bibliotēkas darba laiks izvēlēts, ņemot vērā lasītāju vēlmes un plūsmu. Pieaugušo un bērnu nodaļas darba dienās atvērtas no vienpadsmitiem līdz sešiem vakarā, sestdienās pieaugušo nodaļas darba laiks ir no deviņiem līdz trijiem pēcpusdienā, bet bērnu nodaļas — no desmitiem līdz četriem. Svētdienās bibliotēka slēgta, tāpat arī katra mēneša pēdējā ceturtdiena (pieaugušo nodaļā) un piektdiena (bērnu nodaļā) ir spodrības diena, kad bibliotēka apmeklētājiem slēgta. Vasaras mēnešos no jūnija līdz septembrim, kad ir atvaļinājumu laiks, bibliotēkas pieaugušo nodaļa slēgta gan svētdienās, gan pirmdienās, bet bērnu nodaļa sestdienās un svētdienās.

Bibliotēka tavam priekam

2008. gadā bibliotēkā sarīkoti 46 pasākumi — literāras un tematiskas pēcpusdienas, to skaitā gan rakstniekiem jubiliāriem veltītās, gan foto un skici izstādes, kā arī esam organizējušas tikšanās ar dažādiem interesantiem cilvēkiem.

Pieaugušo nodaļā apmeklētākie no tiem bija J.Valentinoviča fotoizstāde «Ceļojuma iespaidi Krētā un Santorini», apkārtējo pagastu iedzīvotāju vaļasprieku un hobiju izstāde «Roku rokā», audējas G. Miķelsones izstāde «Zirga deķi», muzikāla dzejas kompozīcija, kurā viesojās novadnieces A. Gruzdiņa un S. Šneidere, pasākums «Dzirkstis tumsā», kas bija veltīts novadniekam E. Tālavam un kurā viesojās vēstures pētnieks un rakstnieks O. Ozoliņš.

Bērnu nodaļā vislielāko bērnu un jauniešu atsaucību guva konkurss «Grāmatu karaliene», kurā mazsalacieši ir vieni no aktīvākajiem dalīb-

niekiem, kā arī Vidzemes 3. patriotiskās dzejas konkurss, kura noslēguma pasākumā Salacgrīvā piedalījās 26 mazsalacieši. Par tradīciju ir kļuvusi bērnu nodaļas bibliotekāru un lasītāju piedalīšanās LKF Ziemeļvidzemes biroja organizētajos pasākumos — Jāņu ielīgošanā un Dzejas dienās. Ļoti liela bija arī bērnu un pieaugušo interese par I. Radziņas darināto leļļu izstādi.

Bibliotēka turpināja darbu projektos — VKKF kultūras programmā «Bērnu žūrija», VKKF kultūras programmas «Lasīšanas veicināšana» apakšprogrammā «Pirmā tikšanās ar bibliotēku» un VKKF mērķprogrammā «Jaunu grāmatu un citu izdevumu iegāde publiskajām bibliotēkām».

Gaismas pils top lēnām

Bibliotēkā strādā trīs bibliotekāres un vadītāja. No 2008. gada aprīļa, kad pelnītā atpūta aiziet ilggadējā šīs nodaļas bibliotekāre Vija Gādīga, darbu, izturot konkursu, uzsāk Liene Apsīte, kas ieguvusi bibliotēkas informācijas speciālistes kvalifikāciju Latvijas Kultūras koledžā.

Bibliotēkas darbinieces turpina mācīties kursus un semināros.

Februārī un maijā Bila un Melindas Geitsu projekta ietvaros apmeklējām kursus «Inovātīvā darbība bibliotēkās» un «Efektīvas pasniegšanas metodes» Valmieras bibliotēkā, martā mācījāmies darbu ar bibliotēku informācijas sistēmas moduli «ALISE-4» Valmieras bibliotēkā.

Aizvadītajā gadā no pilsētas budžeta un novadu apvienošanās fonda līdzekļiem, kurus saņēma Mazsalacas pilsēta, piešķīra finansējumu arī pilsētas bibliotēkas rekonstrukcijas tehniskā projekta izstrādei, nākotnē paredzot abas bibliotēkas nodaļas izvietot vienā ēkā Rīgas ielā 14, bibliotēkas vajadzībām pārbūvējot blakusesošo mūra šķūni un divus neapdzīvotus bibliotēkai piešķirtos dzīvokļus, tā atjaunojot vienu no kultūrvēsturiskajām ēkām Mazsalacē. Taču ekonomiskā krīze skar arī pašvaldības un bibliotēkas 2009. gada budžetu, tāpēc paredzam, ka šis projekts tuvāko gadu laikā īstenots netiks finansiālo līdzekļu trūkuma dēļ, jo projektējais kā minimālo summu bibliotēkas rekonstrukcijai paredz 1 miljonu latu.

Bibliotēkā projektu «Gaismas tīkls» un «Trešais tēva dēls» ietvaros lasītājiem ir pieejami 12 datori, ir ierīkots pastāvīgais un bezvadu interneta pieslēgums, pieejamas divas multifunkcionālās iekārtas, tāpēc nepaēj garām — ienāc arī tu!

ZANE BERGA,
pilsētas bibliotēkas vadītāja

Bibliotēka apmeklētājiem piedāvā:

- * literatūras un periodisko izdevumu izsniegšanu uz mājām;
- * brīvpieeju lasītavas, periodikas un novadpētniecības fondam;
- * uzziņu sniegšanu;
- * bezmaksas pieeju internetam un datoram;
- * kopēšanas un printēšanas pakalpojumus (pēc lasītāju pieprasījuma un pēc pilsētas domē apstiprinātiem maksas pakalpojuma izcenojumiem);
- * individuālas konsultācijas iespieddarbu un informācijas meklēšanā un atlasē elektroniskajos bibliotēku katalogos un internetā, kā arī darbā ar datoru;
- * pieeju elektroniskajām datu bāzēm,
- * SBA pakalpojumus;
- * tematiskos pasākumus un izstādes;
- * bibliotēkas izdevumu «Literārās Vēstis»;
- * iknedēļas radiopārraidi radio Mazsalaca «Atraktā debess».

Tiekas ar mazsalaciešiem

Mazsalacas kultūras centrā tikties ar iedzīvotājiem un apzināt viņu problēmas bija ieradusies «Sabiedrība citai politikai» (SCP) cilvēki — bijušais ārlietu ministrs, SCP līdzpriekšsēdētājs Artis Pabriks un SCP ekonomikas darba grupas vadītājs Egons Liepiņš.

Abi politiķi ar iedzīvotājiem pārrunāja situāciju valstī un diskutēja ar klātesošajiem, kā arī informēja par SCP plānu, kā valsti izvest no ekonomiskās krīzes.

Daudzi no klātesošajiem bija ļoti pesimistiski noskaņoti par vienkāršo iedzīvotāju iespējām kaut ko ietekmēt politiskajā dzīvē, bet, kā uzsvēra Pabriks, ir ļoti svarīgi katram piedalīties vēlēšanās un referendumos, nesēdēt malā, izteikt savu viedokli, iet pie partijām, kurām uzticas, un iesaistīties to darbā. Jo tieši tas ir veids, kā īstenot savu sapni par valsts nākotni un izaugsmi.

— Neiesaistoties politiskajos procesos, mēs

savā vietā ļaujām izvēlēties citiem. Tad kāds cits mūsu vietā izlemj gan par to, kam būt Saeimā, gan par to, kam valdībā. Ļoti labi redzams, kur šie «citi» ir noveduši valsti, — uzsvēra Pabriks.

Tika arī diskutēts par iespējamiem risinājumiem piensaimniecībā. Gan Artis Pabriks, gan Egons Liepiņš atbalstīja modeli, kas darbojās Latvijā trīsdesmitajos gados — galvenā organizācijas forma zemniekiem bija kooperatīvi, kas aizstāvēja viņu tiesības un intereses. Tādā veidā vairumtirgotājiem nebija iespēju regulēt piena cenas pēc saviem ieskatiem un vajadzībām. Tikšanās noslēgumā Egons Liepiņš lūdza mazsalaciešus padomāt par priekšlikumiem novada attīstībai un darīt tos zināmus SCP, lai rastu iespējas vietējo iedzīvotāju iesaistei politikā.

EVIIJA KLAIŠE

Vislielākā dāvana

Mazsalacas sākumskolā 13. februārī notika misijas «Samaritan's Purse», Bērnu Kristīgās izglītības apvienības un kristīgo jauniešu un bērnu rīkots pasākums «Vislielākā dāvana». Uz pasākumu tika aicināti bērni no divu līdz 14 gadu vecumam. Bija sagatavotas arī pārsteiguma dāvanas,

kurās bija sarūpējuši Amerikas bērni kopā ar vecākiem.

Tika dziedātas kristīgas dziesmas, priecēja bērnu sniegtais muzikālais pavadījums pie klavierēm un vijoles spēle, lai Labo Vēsti par Jēzu Kristu sadzirdētu ikviens klausītājs. Tika teikta liecība, kā arī izspēlēti nelieli skeči, bet visam cauri vijās patiesais stāsts par Jēzus dzīvi — kā Viņš piedzima, kā auga un pieņēma gudrību, kā darīja brīnumus un kā nomira pie krusta par mūsu grēkiem, un augšāmcēlās. Viņš ir dzīvs un vēlas mājot ikviena sirdī, aizpildot to tukšumu, kas reizēm tur rodas. Vai kāds atvērs savu sirdi Viņam? To rādīs laiks.

Bet bērni, kuri vēlēties vairāk uzzināt par Dievu, varēs piedalīties Bībeles stundās «Pētnieki» pa pastu un kļūt par «Pastkastītes» kluba biedru, tāpat kā tūkstošiem citu bērnu visā pasaulē.

INGA VANAGA-CIRŠA

To dienu acīm

Turpinājums

Bez vecāsmamma un Mildiņas mani vēl dažreiz pieskatīja Paegltante vai Sosāpeča, kā mēs viņu saucām. Viņa dzīvoja augšstāvā mazā istabiņā un bija visumā lādīga večiņa tsiem, sirmi, vienmēr sataukotiem matiem, ielāpu ielāpiem nolāpītā vestē un apaļu, melnu *bubļičku* galvā ziemā, kad gāja uz šķūnīti pēc malkas.

Viņai bija viens dēls, kurš dzīvoja Rīgā un nelikās par savu māti ne zinīs. Cik atceros, pa visiem tiem gadiem tikai vienreiz bija atbraucis savu māti apraudzīt. Nezinu, no kā viņa pārtika. Laikam visu mūžu nekur tā īsti nebija strādājusi, tāpēc arī pensiju nevarēja saņemt. Atceros, ka nonāca pat tik tālu, ka viņa iesūdzēja savu dēlu tiesā par uztura piedziņu mātei. Tas man likās šausmīgi.

Bet, no āra nākdama, viņa vienmēr pie mums mēdza ienākt sasildīties. Man jau tas patika, bet mamma teica, ka viņa tik ienāk pie mums āra aukstumu atstāt. Lai nu kā, bet, ja nebija neviena, kam atstāt mani vai brāli pieskatīt, mēs tikām sūtīti augšā pie Paegltantes.

Tur tika izspēlētas dažādas situācijas iz pieaugušo dzīves — no malkas pagalmā sakranta aka, uz dzirnavām vesti miltu maisi — spilveni, no meža vesta malka ar apgāztu krēslu un priekšā iedomātu zirgu aparts dārzs. Kompjuterspēles? *Muļķiki*? Atliek vien aizdomāties...

Ēšana

Pats lielākais gardums, ko atceros, bija vecāsmamma taisīta miežu karaša ar krāsnī ceptu jērgaļas gabaliņu. Karašu vecāmamma cepa bieži. Tādus nelielus kukulīšus, kurus ēda siltus, uz pusēm pārlaužot un pamērcējot ceptās gaļas suliņā. Bet gaļu cepa laika alumīnija nierveida bļodiņā ar rokturi vidū, kuru lika krāsnī uz ogleņiem turpat blakus karašai.

Vēl bija paradums cept «sāli». «Sāls» bija kara laika ēdiens — ar taukiem kopā sabrūnīnāti milti ar sāli. Tādu to gan siltu, gan aukstu lika uz maizes — un bija garšīgi! Tolaik jau neviens nezināja par kancerogēnajām vielām, kas rodas, karsējot taukus...

Kad bija laiks un patikšana — taisīja kamos. Uz ogleņiem bremmelē sagraudzēja graudus,

pupas, taukšķēja zirņus, kurus pēc tam samala un ēda kopā ar rūgušpienu.

Cepām arī rudzu maizīti. Arī kāļus cepa maizes krāsnī, līdz miza pārrogļojās. Tieši mīkstā kārtiņa zem pārrogļojušās mizas bija visgardākā!

Uz ogleņiem vēl cepa papīrā ietītu siļķi, kuru pēc tam pārleja ar saldo krējumu. Karstās vasarās dzēra un uz pļavu līdz ņēma skābumu, kuru pagatavot bija pavisam viegli: rupjus rudzu miltus ar nedaudz maizes ierauga aplēja ar karstu ūdeni un pāris dienas paraudzēja, līdz virsū nostājās dzidr, skābens, veldzējošs padzēriens. Man vienmēr licies, ka no šī padzēriena, kuru sauca vienkārši par skābumu, vārdu ieguvis arī Skābumbalļas avotiņš.

Rītos vārīja rīpiņputriņu. Ūdenī ar nedaudz taukiem vārīja kartupeļu rīpiņas, līdz tās izšķīda, tad piebēra mazliet miltus un ar karoti sakūla vijīgā masā. Ēda ar saceptiem cūkgaļas gabaliņiem un taukiem.

Nevar arī nepieminēt melnās (melleņu) klimpas un mannā putru ar dzērveņu ķīseli. Bet rudenos, kad kaimiņi ik pa brīdim katrs atvadījās no savas cūciņas, vārīja lielos cūkkāpostus —

lielu katlu, jo arī uz kaimiņu mājām vienmēr aizceļoja pa bļodai šī ēdiena. Tāda bija tradīcija, tāpēc cūkkāpostu zupu ēst sanāca bieži.

Kad sagriebējās kārumu, ziemas vakaros košļājām «circeņu kauliņus» — līdz kraukšķīgu mam sažāvētus ābolus.

Un kur tad vēl kaņepju sviests! Piestā sagrūsts, īpatnēji smaržojošs — visu gardumu gardumiņš! Bet uz veselību Mildiņa reizēm mēdza mums saliet vīna glāzēs bezgalgardu, tīru meža aveņu sulu. Lai viņai labi klājas citā saulītē, kur sen jau aizceļojusi!

Aiz kūts vienmēr auga raibo kāršu pupu rinda, kuras vasarā skaisti ziedēja, bet ziemā gan raibas, gan baltas peldēja pupu zupā zīdenī. Blakus pupām auga tabaka, bet, to atceroties, nevaru nepieminēt savu vecotēvu, kas bija liels pīpotājs. Par to, kā es palīdzēju vecinam pie pīpiem tikt — nākamajā turpinājumā!

Vecmāmiņa ELGA

Turpmāk vēl

Ar žiguli cauri tuksnesim

No Ginta Alberinga rakstītās
ceļojuma dienasgrāmatas
Turpinājums

15. diena, 29. decembris

Izbraucam no Dakhlas kādu gabaliņu laukā uz citu kempingu, lai gaidītu, kamēr savāksies 5 mašīnas uz Banjulu. Neko prātīgu nedarām, saule arī noslēpusies aiz mākoņiem. Tiek piedāvāta smilšu offrouda skola. Nepiedalāmies, nav ko lauzt mūsu ķeru pirms laika. Uztaisām individuālo offroudu gar Atlantijas okeānu. Paņemam makšķeres, bet vieta gan nepiemērota, ļoti sekla. Neķeras arī nekas, tikai papildinām piedrazoto šelfu ar saviem copes bleķiem. Pievēršos vietējo fosiliju un gliemežu pētīšanai gar okeāna krastu.

16. diena, 30. decembris

No rīta esam 9 mašīnas, kas gatavas doties uz Mauritanijas robežu. Trīs no tām vēlāk atdalās un aizbrauc uz Timbaktu klausīties vietējos ritmus.

Gar ceļmalu parādās padiluši uzraksti «Danger Mines» (*Bīstami, mīnas! — red. piez.*). Ir tās mīnas tur vai nav, pārbaudīt netaisāmies. Kamieļi jau gan tur staigājot, neviens beigts nesot mani, bet varbūt kamieļus neķer kājnienu mīnas, vajag «camel mines» (*kamieļu mīnas — red. piez.*).

Pirms Mauri robežas parādās «mēness ainavas». Ja jenki ir falsificējuši savu izkāpšanu uz Mēness, tad tas ir izdarīts šeit. Pilnīgi nekam nederīgi akmeņi, pat māju iezemieši nevarētu no tiem uzkrāmēt.

Uz Marokas-Mauritanijas robežas gandrīz piecas stundas aizņem pasu pārbaude un papīru kārtošana. Marokas pusē vēl tā neko, lai gan arī visādi galdiņi, soliņi, pie kuriem sēž kāds formā tērpts ierēdnis un cītīgi pārraksta paseš datus kādā rūtiņu klādē. Mauritanijas pusē gan Šanhaja pilnīga. Kaut kādas būdeles, kurās nevaru izslieties taisns. Vienā būdā Albertam uzvārda vietā ieraksta — Latvia.

Citā būdā atkal sēž trīs tipi, viens spēlējas ar kārtīm, piedāvā man uzspēlēt (tā vismaz sapratu). Otrs lasa skaļi priekšā paseš datus trešajam, kurš tos ievada datorā, bet savdabīgi. Lasot latīņu burtus no paseš, tips pie datora tos ievada ar klaviatūru, uz kuras ir arābu zīmes (uzzīmētas ar markieri), klausoties skaņās, kuras izmurmina teicējs. Man šķiet, ja ar mums kas notiek šajā valstī, tad pēc šādi fiksētiem datiem pats velns nevar noteikt, esam šeit iebraukuši vai ne. Sa-

maksājam 60 eiro par vizām trim cilvēkiem, 10 eiro par kaut ko, 5 eiro kukulis.

Nakti pavadām kempingā. Apkārt mūris, dzelzs vārti. Pasūtām vistu, visu dienu nav bijis laika īsti paēst. Vista jāgaida ilgi, kādas pāris stundas. Nospriežam: laikam melna, tāpēc tumšā grūti nometīt. Naktī uzrodas apdrošināšanas aģents, jāapdrošina mašīnas. Šausmīgi neapmierināts, kad viņu nofotografē. Mēs gan tēlojam muļķus, ka nesaprotam neapmierinātības iemeslus. Ar spilgtu tipāžu fotografēšanu visā ceļojuma laikā pastāvīgi ir problēmas, grib naudu vai brēc un bļauj, kad ierauga objektīvu. Par formās tērptu vīriņu fotografēšanu vispār jāaizmirst, nevēlos uzzināt, kas tam varētu sekot.

Pildām kannās ūdeni tuksnesim. To pamana kempinga «administrators» un saka, ka tajā esot malārijas riska iespējas... Opss! Parāda krānu no urbuma, kuru paši lietojot dzeršanai. Vienalga papildinām ar tabletēm, kuras it kā nogalinot baktērijas.

17. diena 31. decembris, 1. diena tuksnesī

No rīta angļietes ar savu džipu, franču jaunalulātie ar *Renault* jau gabalā, spāņu *Subaru* arī aizbrauc pa asfalu uz Timbaktu.

Pabraucam kādus 20 km pa asfalu un griežam nost tuksnesī, lai izbaudītu priekus, kā deļ esam šeit atbraukuši (vismaz mums, *Pompieriem*, tas bija galvenais mērķis).

Pirmais pārsteigums: Žiks neparko nevēlas braukt pa smiltīm, kas mikšētas ar akmeņiem...

Iestiegot smiltīs, mūsu 1.3 litru motorīnš nevēlas griezt ratus ne lūdzams. Sajūgs tur, bet motors negriež, smok nost. Bet priekšā 500 km pa tuksnesi... Atrodam vienīgo risinājumu: noņemam no Žika kādus 100 kg, degvielas un ūdens kannas, kuras tālāk ved *Zigis76* un *Barshu* ņiva. Paldies viņiem! Tiesa, arī viņu braukšanu liekais svars neuzlaboja nekādi. Paldies arī maniem komandas biedriem, kuri, pie svara noņemšanas no Žika, nelūrēja uz mani, turējos stingri pie stūres, cerot, ka pirmās dienas pilotu taču nemetīs laukā kāpās.

Pārvietošanās ātrums visai grupai pa tuksnesi tuvu nullei. Grimstam smiltīs, stumjam, rokam visas ķerras pēc kārtas. Vien ņiva drusku privileģētākā stāvoklī ar savu 4x4. Pamazām iemācāmies novērtēt pēc krāsas smilšu blīvumu — kuras mūs tur, kuras ne. Izmantojam tuksneša augu sakņu mudžekļus savā ceļā, pa kuriem pārvietoties. Žiks spēj pārvietoties lielākā ātrumā, izmantojot inerci. Bet gids uzdod lēnāku ātrumu

TUKSNEŠA SMILTĪS.

visai grupai. Kad iespējams, atpaliekam, lai varētu ieskrieties. Bet bieži apzēnam auto, kurā sēž gids, un, nezinot ceļa virzienu, nometot ātrumu, grimstam.

Smiltīs ir akmeņi, starp kuriem tad arī manevrējam, strauji griezt Žiku nav vēlams, līkumos bīstami nosveras. Paļaujoties uz to, ka mums kārba un motora karteris ir aizsargāti ar «pannu».

Barshu ņiva sāk «vārīties». *Barshi* izmet termostatu, saliek ūdens caurules atbilstoši jaunajai dzesēs sistēmas konfigurācijai un brauc tālāk.

Žigulim, uzlidojot akmeņainas kāpas virsotnē, trāpīt ar palēcienu uz lielākiem akmeņiem, iedegas eļļas spiediena lampa... Paliel drusku šķērmi ap dūšu: vai tiešām jautrības, tikko sākušās, beigsies?

Uzrīkojam pirmo *kamieļu servisu* tuksneša smiltīs. Nojaucam aizsargpannu, ar trīcošām sirdīm noņemam karteri un — vaina atklājas labojama! Aizsargpanna izrādās tik elastīga, ka spēj, saņemot lielu triecienu, aiziet līdz karterim, uzstāt pa to un nostāties savā vietā, it kā nekas nebūtu bijis. Kādas divas stundas gan esam pakāvējuši pārējos, bet esam atkal uz starta. Jāpie-

bilst, ka gaisa temperatūra aiz borta rāda +35°C, salona temperatūru nemaz necenšamies skatīt, ka nepiemetas ģībiens no cipara vien.

Nemanot pienāk tumsina un taisām nometni pie liela smilšu barhāna. Ir taču tāds sīkums — Vecgada vakars! Sagaidām Jauno gadu kārtīgi. Latvieši ir visskaļākie, dziedam dziesmas, mācām angļiem. Māris angļiem sarīko tiešo tulkošanu latviešu dziesmām. Pirms tam bija izglītojoša saruna ar angļiem, kādi mums skaisti Dziesmu svētki Latvijā. Pēc mūsu «dziedāšanas» neticu, ka viņi brauks klausīties. Vajadzēja laikam paskaidrot, ka tiešie dziedātāji gatavojas Dziesmu svētkiem, nevis vazājas pa Sahāru. Barhānā tiek uzvilks Latvijas karogs, pasludinot smilšu čupu par latviešu īpašumu, lai kaut daļēji kompensētu hercoga Jēkaba zaudētos īpašumus Gambijā. Angļiem tiek nolasīts īsais kurss vēsturē, ka pirmā valoda Mauritanijā bija latviešu, kamēr franči visu nesacākarēja.

Piedzīvojām arī Jaungada nakts brīnumu. Cerējām, ka parādīsies runājoši kamieļi, bet bija vēl trakāk — Alberts sāka runāt angļiski! Viņš stādīja sevi priekšā kā *Lada* inženieri, kurš testē žigulus tuksnesī.